

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Diana

Diana, Antonino

Coloniae Agrippinae, 1656

Sigillum Sacramentale An aliquando aperite liceat

urn:nbn:de:hbz:466:1-40647

satisfaciendi, & postea non satisfacere. Solum ergo dicere posset: *Feci officium meum, sentio cum Ecclesia Catholica, quod impoenitentes absolvi non debeant.* Tarrer. tom. 4. disp. 6. q. 9. dub. 6. numer. 127. Ubi etiam contra Sa V. Confessor, asserit, nec dici posse, quod publicus peccator suum peccatum confessus sit. *part. 5. tit. 11. res. 42.*

Aut Petrum confessum esse venialia. 25. Si Confessarius diceret, Petrum venialia confessum esse, sigillum non frangeret: nam sine his non potest dari absolutio. Secus, ait Hurtadus *disput. 2. diff. 4.* si dicat, confessum esse plura venialia; nam hoc est occultum. Sicut etiam (ait Mald. *cap. 12*) si dicat, confessum esse venialia gravia. *part. 5. tract. 11. res. 49.*

Et bonum erit, si Sacerdos, neque dicat, aliquem esse nimis scrupulosum. 26. Frangere quoque sigillum, ait Granaudus *disp. 3. n. 7.* Confessarium, si diceret poenitentem suis minutissimis peccatis caput ejus obrundere: quia dicit aliquid ignominiosum poenitenti, ex quo ipse erubesceret: nam scrupuli proprie procedunt ex ignorantia. Sed revera nomen *scrupulosus*, communiter denotat hominem timoratum. Bene ergo faceret Confessarius, si ab his quoque locutionibus abstineret. Sed secus non frangit sigillum. Coninc. *de sacr. disp. 9. dub. 1. n. 11. p. 5. r. 11. res. 50.* & novissimè. *p. 10. r. 12. res. 34.*

SIGILLUM SACRAMENTALE An aliquando aperire liceat.

Sigillum non potest aperiri. 27. **I**N nullo penitus casu sigillum sacramentale aperire licet invito poenitente. Non ad tuendam vitam propriam, nec ad bonum sive temporale sive spirituale totius mundi. Quod enim Confessarius vitam potius debeat amittere, docent contra Gabriel. *in 4. dist. 21.*

Ad tuendam vitam. *quest. 1. art. 4. DD.* quos citat, & sequitur Turr. *de poen. disp. 33. dub. 3.* & ratio est, quia reverentia debita sacramento præponderat omni bono, sive privato, sive publico. *part. 5. tract. 11. res. 1.* in fine, & 46.

28. Unde primò, si Sacerdos iter agens cum aliis, ab uno sociorum audierit in Confessione, sibi in ingressu sylvæ parati insidias, tenetur potius mori quam fugam ingrediendo, quam fuga, aut retrocessione Confessionem suspectam reddere. Idque etiam si esset in peccato mortali; nam deberet sibi providere de actu contritionis, & ingredi, alioqui socii irruerent in poenitentem, qui factum revelavit. Licet enim talis retrocessio de se non foret manifestativa sigilli, esset tamen manifestativa ex circumstantiis: supposito quòd nullo honesto titulo rem totam cooperire posset absque eo, quod Confessionis factæ suspicio oriri possit. *p. 5. tit. 11. res. 46. §. Ex quibus.*

29. Secundò, si Sacerdos ex Confessione cognosceret, in vino, quod consecretare debet, immistum esse venenum, nec posset, aut sacrum omittere, aut vinum aliud petere sine suspitione relictæ Confessionis, teneretur tale vinum sumere, & Deo se commendare, etiam si esset in malo statu, & non posset confiteri. Sotus *in 4. distinct. 18. question. 4. art. 5.* quia fractio sigilli, etiam indirecta, est per se, & intrinsecè mala; unde nulla potest necessitate justificari. *ibid. §. Secundò.*

30. Quod si quis impiè Confessarium interroget subjuramento, & in Confessione peccatum aliquoties audierit, respondet Sotus *ibidem* non posse ne respondere, quia mentiri in nullo casu licet, sed debere objurgare interrogantem, quamvis judicem, quòd talia interroget. Ego verò existimo cum Gratiano *lib. 1. cap. 23. num. 3.* posse jurare, se illud nescire, subintelligendo, *tantum homini subjectum.* Et si compellatur jurare, an audierit, idem jurare posse subintelligendo, *tantum purum hominem.* Et tandem si impius urgeat, an audierit ut Deus, jurare etiam posse, se non audisse, subintelligendo *ad modum causa principalis.* Et ratio est, quia cum his restrictionibus non jurat falsum, & amphibologia ex rationabili causa non est illicita, ut dictum est V.

Jura-

Iuramentum, à num 8. Immo Confessarius teneretur sic respondere, quando, silendo, vel respondendo in genere, generaretur suspicio, quod poenitens peccatum illud commiserit. Ex quibus reprobanda est opinio Altrifiodorent. *lib. 4. t. 6. c. 3. quast. 7.* quod in tali casu Confessarius revelare possit Confessionem, ne sit perjurus, *part. 3. t. 6. resol. 3. §. Sexto, & part. 5. t. 11. resol. 43.*

Et quid si in tali casu crimen tale sit, ut maius poenitenti praiudicium fieret ipso negante, quam affirmante?

31. Advertit tamen Granado *in 3. p. contr. 7. t. 11. disp. 6. num. 4.* quod si peccatum sit tale, ut melius consulatur hanc poenitenti, illud non negando, quam negando, respondere potest his, aut similibus verbis; *Peccata sua confessus est, & ego illum absolvi;* vel *functus sum officio meo.* Nam si meretrix publica, v. g. confessi sit peccata carnalia; Confessarius absolute negans se talia audisse, ingeret rudi populo suspensionem, quod non sit rite confessi. Si cetiam si quarat sacrista, vel minister Missae, an apponenda sit particula pro communione Petri, respondeat, id ab ipso Petro querendam esse, *p. 5. t. 11. resol. 43. §. Non desinam.*

Darene debet testimonium confessionis ei, quae non absoluit?

32. Quando poenitentes ferre debent testimonium suae Confessionis, ut sunt multoties famuli Principum, filii familias, &c. si Confessarius quempiam non absolvit, ait Henricus *lib. 3. de poen. c. 22. num. 4.* dare ei posse schedulam, vel non dare, prout ei libuerit: nam si non det, uti iure suo, non dando schedulam indignis: si vero det, magis favere sigillo; nam poenitens absque schedula venire potest in suspensionem apud suos, domum, patrem, &c. Sed Coninch *de sac. disp. 9. dub. 1. num. 14.* docet, absolute teneri dare: quia sic non mentitur: schedula enim non est de absolutione, quam non obtinuit, sed de Confessione, quam revera fecit, & alias aliquo modo franger sigillum, *p. 5. t. 11. res. 22. & p. 11. tract. 5. resolutione 14.*

Et confiteri peccatum auditum, si aliter peccatum suum explicare non potest?

33. Petes: Quid, si Confessarius non possit aliter suum peccatum confiteri, nisi revelet peccatum in Confessione auditum: Respondeo, debere illud peccatum tacere, Nam materialis integritas non est de essentia Confessionis, sed so-

lum de praepcepto; & quidem minor quam sit praepceptum servandi sigillum. Tannerus *de pen. disp. 33. dub. 3.* & alii contra Sorum *in 4. disp. 18. quast. 4. art. 5.* cuius sententiam in nullo prorsus casu sustinendam puto, *p. 5. t. 11. res. 9.*

34. In uno ergo casu tantum licitum est Confessario revelare Confessionem, quando nimirum poenitens dat ei licentiam D. Thomas *in 4. disp. 21. q. 3. artic. 3. cum licentia* & alii. Quia licet sigillum imperatum fuerit in dignitatem sacramenti, principaliter tamen institutum est in favorem poenitenti, ut Confessio facilis, & suavisset: ergo, eo ipso quod poenitens cedit iuri suo, nulla sit injuria sacramento: quemadmodum, si quis alieui aliquid sub iuramento promitteret, remittente illo obligationem, nulla fieret injuria in non servato iuramento, *p. 7. t. 11. res. 10.*

35. Et ideo Confessarius cum licentia poenitenti defuncti manifestare potest haeredibus restitutionem faciendam. *cap. praterea, de off. de leg.* In quo casu ipsi credendum est; maxime si id vergat in bonum animae ipsius poenitenti, & faciendam haeredibus incumberet onus probandi, id non fuisse ex mente poenitenti jam mortui: quia praesumptio stat pro Confessario. Onuphr. *de sigil. sect. 2. quast. 5.* & alii apud ipsum, *p. 5. tract. 11. res. 28.*

36. Sed si in tali casu restitutio facienda esset ex delicto, non posset dicere, ex delicto deberi, etiam si poenitens dixerit; ut obligationem restituendi haeredibus injungeret; sed solum dicere deberet, quod ille voluit tantum solvi Francisco. Et melius esset suadere moribundo, ut secreto codicillo haeredibus id injungat; juxta dicenda *V. Testator, numer. 6.* Quod sic ex hoc Confessarii mandato oriatur delicti suspicio, Confessarius excusabitur. Et hoc solum forte voluisse Grassium *p. 1. lib. 1. cap. 23. numer. 14.* ait Malderus *de sigillo, cap. quarto,* dum ait dari casum, in quo ad frangendum sigillum sufficiat tacitus consensus poenitenti. Debuisse tamen dicere, quod sufficit consensus in taci-

Nnnnn 3 tam

Debet autem
licentia esse
expressa.

Et formalis.

Et libera.

Cum qua re-
velari potest
etiam complex.
Secreta ip-
sius iniuria.

Et sine ea non
potest reve-
lari aliquid
etiam alienum.
Etiam si urgeat

tam revelationem, seu in actionem, ex qua sequitur revelatio, non autem tacitum consensum in revelationem, *part. 5. tract. 11. resolutione 32.* Nam non quæcumque licentia pœnitentis sufficit ad revelationem, sive tacitam, sive expressam, sive virtuales præsumptam, aut interpretativam. Sed requiritur formalis & expressa. Ita Fagundez *pr. 2. leg. 6. c. 1. numer. 14.* Qui rectè notat, talem licentiam à pœnitente absque ulla causa revocari quodcumque posse, *p. 5. tract. 11. resolutione 10. §. Nosandum.* Immo Aldrete *lib. 2. cap. 19. §. 1. num. 6.* existimat, talem licentiam petendam esse in scriptis, ne detrimentum aliquod pati possit Confessarius. Quod tamen non approbat Suarez in *3. p. tomo 4. disp. 33. sect. 5. numer. 14.* Esset enim id valde periculosum pœnitenti. Et alioqui in dubio de licentia Confessarii credendum est ipsi, non pœnitenti, *p. 4. t. 11. resolutione 41.*

37. Pro foro autem conscientie debet esse etiam libera, & spontanea, non extorta vi, injuria, aut metu aliquo, etiam reverentiali, alioquin erit nulla, & revelatio foret fractio sigilli. Fagundez *ubi sup. numer. 21.* Quod cogitent Magistri Novitiorum, *p. 5. t. 11. res. 10. §. Nota etiam.*

38. Cum libera pœnitentis licentia Confessarius non solum peccatum ipsius pœnitentis, sed etiam complicitis absque complicitis licentia revelare potest, si alias ipsi non fiat injuria. Et ratio est, quia sigillum obligat in favorem solius pœnitentis, ne Confessio fiat illi odiosa; ex revelatione autem complicitis de licentia pœnitentis nulli fit odiosa confessio, nec etiam compliciti. Ergo. Ita Suarez, *disput. 34. sect. 3. numer. 7.* Quamvis opposita sententia Vasquez in *3. p. tom. 4. quest. 93. art. 4. dub. 5. num. 5.* sit etiam probabilis, *p. 5. t. 11. res. 24.*

39. Sine licentia pœnitentis non licet ejus Confessionem, vel aliquid in ea auditum, etiam alienum, revelare, quamvis casus sit talis, quod pœnitens deberet consentire. Et sic si fateretur,

esse quædam hæreticorum conventicula, & nec ipse revelare vellet, nec in revelationem Confessarii consentire, Confessarius revelare non posset. Verum est, quod talem non deberet absolvere, nisi promittat vel proponat se revelaturum prima opportunitate, dum malum revelandum talem dilationem patitur (Caut, si non patitur, det sibi licentiam ad revelandum juxta dicta V. Pœnitens, *num. 3.*) Absolvere etiam deberet, si haberet aliqualem probabilitatem, quod sibi non incumberet revelare. Nec deberet consensum in tali casu extorquere sub prætextu, quod non absolvet; quia consensus extortus non est consensus, ut dictum est, *p. 5. t. 11. res. 33. † intellige,* cum pœnitens probabiliter non obligatur, nam si obligatur, metus de non absolvendo, justus esset, & consequenter non efficeret consensum in validum.

40. Est autem obligatio sigilli ad eam stricta, ut neque cum ipso pœnitente possit Confessarius extra Confessionem de peccatis confessis tractare, sine ejus licentia. Sotus in *4. dist. 38. quest. 4. artic. 6.* Quamvis Granado in *3. part. contr. 7. tract. 11. disp. 8. numer. 3.* dicat, talem locutionem non esse contra sigillum strictè sumptum de non revelandis peccatis, sed tantum contra sigillum latè sumptum de non loquendo cum aliquo circa Confessionem. Sed ego teneo cum Soto, *p. 2. tract. 15. res. 12. in fine, & p. 5. t. 11. res. 6.*

41. Quid ergo faciendum à Confessario, qui errorem commisit in confessione, ex quo obligatur ad monendum illum? Respondeo, in tali casu petendam esse à pœnitente licentiam, dicendo, quod cuperet loqui, de re ad Confessionem pertinente, & tunc de errore commisso commonefaciendum. Quod si licentiam præbere nolit, Confessarium debere sui erroris pœnitere, & contentum esse. Granadus *disput. 5. num. 4. & DD. communiter.* Scio Nugnum in *add. ad 3. part. tract. 2. quest. 11. artic. 4.* & alios docere, quod etiam si pœnitens injustè hoc neget, Confessarius nihilominus

maximum
periculum.
Licet in tali
casu non de-
beat dari ab-
solutio, nisi
vel ab ipso
fiat revelatio
vel impetretur
facultas
illam facien-
di.

Sacerdos erro-
rem in Con-
fessione com-
mittens, non
potest pœni-
tenti de illo
monere, sine
eius licentia
extra eandem
Confessionem

minus loqui possit, & defectum supple-
re: nam tunc non tam loquitur extra
Confessionem, quam complet Confes-
sionem præteritam, & pœnitens est ir-
rationabiliter invitus. Sed hanc opinio-
nem merito improbabilem censet Fa-
gundez lib. 6. cap. 4. numer. 33. nam
hoc esset pœnitenti peccata exprobrare,
eumque iavtum secundò sibi subji-
cere, ac sacrum tribunal reddere onero-
sum & odiosum, p. 11. tract. 15. res. 12. p. 3.
r. 4. res. 87. p. 5. t. 11. resol. 18. Quibus ra-
tionibus ulterius probari existimo. Con-
fessarium nec in secunda Confessione
pœnitentem de errore monere posse,
quia prima Confessio jam terminata fuit,
& quoad illam ejus auctoritas expira-
vit. Fagundez numer. 36. contra Præpo-
situm in 3. p. quest. 11. dub. 5. num. 41. (†
Sed paulò ante in resolutione 18. propè
finem obiter contrarium docuerat cum
Granado.) † Ex quo sequitur, quod si
Confessarius advertat, pœnitentem non
implevisse pœnitentiam primæ Con-
fessionis, non possit illum monere ut im-
pleat in secunda, p. 5. tract. 11. resol. 20.
Et tandem, Fagundez numer. 33. non posse
Confessarium monere pœnitentem de
errore commisso in eadem Confessione,
statim post absolutionem, sine licentia.
Contrarium docuerat Henricus lib. 3. c. 2.
p. 3. t. 4. res. 87. §. Notandum, Cap. 5. tract.
11. res. 19.

SIGILLVM SACRAMENTALE
An frangi possit in bonum finem.

Notitia Con-
fessionis po-
test Confessa-
rius uti so-
lum in iis,
quæ pœniten-
ti nullo modo
præjudicant.

42. Querimus hic, an notitia Con-
fessionis possit Confessarius
aliquando uti in aliquem bonum fi-
nem? Et idè cum Sanchez de matr.
tom. 1. lib. 2. disput. 16. num. 2. solum iis
uti posse, justis de causis, quæ nullo
modo pœnitenti præjudicant: vel il-
lius honorem, aut personam lædere, ru-
bore suffundere, vel à Confessione re-
trahere possunt, v. gr. scit Confessarius
ex Confessione, paravi sibi insidias
mortis, si exeat; potest non exire, vel se

benè custodire, &c. quia id in nullo læ-
dit pœnitentem, nec illum retrahit à
Confessione. Secus si ex hoc pœnitens
subiret periculum, ut dictum est supra
num. 28. Item, scit Confessarius, Petrum
pœnitentem non esse verum Sacerdo-
tem, sed fictum; potest deinceps, qua-
sito bono titulo, non illi, sed alteri confi-
teri, & similia, part. 5. t. 11. resol. 2. §. Notan-
dum.

43. Tannerus to. 4. disp. 6. quest. 9. dub. Secus in iis,
6. num. 140. & alii dicunt, Confessa-
rium notitia peccatorum in bonum fi-
nem absque ulla limitatione uti posse.
Et sic primò si novit pœnitentem pro-
ditorem, posse monere vigiles ad dili-
gentem custodiam civitatis. Secundò,
dimittere famulum, quem ex sola Con-
fessione novit furem, vel res suas me-
lius custodire. Tertio, si est prædica-
tor, in vehi in gravia peccata, quæ audi-
vit in Confessione. Quarto, si est Epi-
scopus, dimissorias, vel beneficium
negare ei, quem ex Confessione novit
indignum. Quintò, negare occultum
suffragium indigno. Sextò, monere
alium, cui malum paratur, ut tali loco
& tempore sibi caveat. Septimò, Præ-
latum ex notitia Confessionis amovere
posse pœnitentem indignum ab offi-
cio ad nutum amovibili: non admit-
tere ad officia eum, qui putatur noci-
turus: negare licentiam è domo exe-
undi: erigere murum monasterii, & simi-
lia. Et probant quintum ac septimum
dictum, ex quibus alia sequuntur:
quia si Confessarius non audivisset Con-
fessionem irrationabiliter conquereretur
pœnitentes de negato suffragio, aut
amoto officio ad nutum amovibili: er-
go idem post Confessionem, ex qua
Confessarius non debet fieri peioris
conditionis: alioqui enim scelerati, ve-
tis denegeretur votum, vel officium, oc-
casionem arripent utendi indignis
cautelis, non absque iniuria Sacramenti,
faciendo scilicet Confessionem cum ele-
ctoribus, & superioribus, illius indigni-
tatis.

Sed hæc opinio in his casibus, in qui-
bus periculum est proditoris sigilli,
vel